

BEZ STOPY

ROCKHARBORSKÉ MYSTÉRIUM • 1

COLLEEN
COBLEOVÁ

AUTORKA BESTSELLEROV

BEZ STOPY

ROCKHARBORSKÉ MYSTÉRIUM • 1

BEZ STOPY

ROCKHARBORSKÉ MYSTÉRIUM • 1

COLLEEN
COBLEOVÁ

i527.net

Copyright © 2015 by Colleen Cobleová

Originally published in English under the title

Without trace

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o.

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-00-3

*Mojej úžasnej rodine:
manželovi Davidovi, synovi Davidovi a dcére Kare.
Ďakujem vám za podporu.
Veľmi vás ľúbim!*

Do svetla, do tmy utekal som pred ním,
pred ním, vždy pred ním pod oblúkmi liet,
pred ním, vždy pred ním cez obludnú spleť
bludiskom rozumu so smiechom nepričtetným,
zavše aj cez slzy, do neskutočnej skrýše.

„Nebeský chrt“

(FRANCIS THOMPSON, 1859 – 1907)

1

V dni ako tento, keď sa slnko odrážalo od hladiny Horného jazera tak oslepujúco, až ste museli prižmúriť oči, zabúdala Bree Nichollsová na všetky svoje pochybnosti. Pochybnosti o rozhodnutí žiť na mieste, kde deväť mesiacov v roku panuje Snehová kráľovná. Hornému polostrovu štátu Michigan sa nevyrovná nijaká iná oblasť na zemi. Snáď ani neexistuje krajšie miesto než to, kde bývala – na severe sa začínal Keneenawský polostrov a na juhu Štátne ottawské lesy. Studená, krištáľovo čistá voda najsevernejšieho z Veľkých kanadských jazier sa rozprestiera, kam až oči dovidia.

Ak však nespustí zrak z jazera, nikdy tie deti nenájdu. Stlačila plynový pedál, jazero nechala za sebou a hnala svoj starý Jeep Cherokee po rozbrázdenej prašnej ceste. Breeina najlepšia kamarátka, Naomi Heinonenová, sa zaprela do dverí a ponad plece sa obzrela dozadu na dva psy, ktoré boli bezpečne zatvorené v klietkach. Chránená krajinná oblasť Kitchigami ležala východne od nich, za zálivom Misery. Autom to bolo zhruba pätnásť míľ, no po tejto hrboľatej ceste im jazda trvala dlhšie, než sa Bree páčilo.

„Len nás nezabi,“ zakričala Naomi, aby prehlušila hučiaci motor.

Bree neodpovedala. Tie stratené deti tu neboli na prázdninách. Neboli to neznámi ľudia. Bývali v Rock Harbore, boli jednými z nich. A čoskoro príde noc. Keby za volantom sedela Naomi, aj ona by dupla na plyn. Kitchigami bolo hrôzostrašným

územiím. Obe deti mohlo zhltnúť bez toho, aby po nich ostala nejaká stopa.

Vietor víril červené a zlatisté jesenné lístie a rozfukoval ho po ceste ako jasne sfarbený láskavec. Kopce prekypovali stromami v rovnakých farbách a vyzerali ako obrovské hľby chryzantém. Jeseň na Hornom polostrove bola Breeiným obľúbeným ročným obdobím – až na situácie, keď ju skracujúce sa dni obmedzovali v pátraní.

Cesta M-18 pokračovala na východ, no Bree zabočila ostrou zákrutou k Pakkala Road, vedúcu do husto zalesnenej oblasti. Na jar sa hemžila rekreantmi v karavanoch a terénnych SUV-čkach, ktorí sa chystali ochutnať posledné kúsky malebnej divočiny na stredozápade. Dnes však bola prakticky prázdna.

„Tak ma teda zasväť do toho, čo už vieme,“ povedala Bree.

„Pred tromi hodinami Donovan O'Reilly nahlásil polícii, že Emily a Timmy sú nezvestní. Zo školy odišli niekam do lesa,“ odvetila Naomi.

Bree Donovanu O'Reillyho poznala – vlastnil Ace Hardware, miestne železiarstvo. Pred necelými dvomi rokmi ho opustila manželka, deti mu nechala a teraz nosil na tvári výraz prenasledovaného, akoby rozmýšľal, aký osud ho ešte čaká. Bree do železiarstva chodievala často, aby si nakúpila materiál na rekonštrukciu majáka, takže sa medzi nimi vyvinulo niečo ako priateľstvo.

„Jedna žiačka vraj počula Emily hovoriť, že vidí mývala,“ pokračovala Naomi. „Možno preto sa vzdialili od ostatných. Pátranie sa už začalo, no niet sa veľmi čoho chytiť.“ Zahryzla si do pery. „Vieš, že Timmy má cukrovku? Ktovie, kedy by si mal pichnúť inzulín.“

„Už mi to napadlo.“ Bree si uvedomovala, že Donovan musí byť od strachu celý bez seba. „Spomínala som ti, že ma Donovan minulý týždeň požiadal o ruku?“ opýtala sa. Mala pokušenie povedať mu áno. V jej majáku panovalo ticho. Nebolo by však

fér využiť človeka ako Donovan len na to, aby zahнала osamelosť. „Samozrejme, že som odmietla.“

Naomi neodpovedala a Bree na ňu zvedavo pozrela. „Čo je? Nepozdáva sa ti? Nebol kedysi najlepším kamarátom tvojho brata? Asi dobre poznáš jeho i deti.“

Naomi sa začervenala a vyzrela von oknom. „To bolo už dávno. Teraz ho vídavam len v obchode. Podľa mňa je fajn. Prečo si ho odmietla?“

„Nie som pripravená. Možno nikdy nebudem,“ Bree netrpelivo poklepkala prstami po volante. Keby tak po tej hrboľatej vybrázdenej ceste mohla ísť rýchlejšie! Namiesto toho spomalila a zabočila na prístupovú cestu ku kempingovému parkovisku.

Keď zaparkovala, zbadala skupinu ľudí, ktorí sa usporadúvali do rojnice. Bola tam celá paleta hľadajúcich: od tínedžerov ako Tommy Lempinen, až po pracujúcich ľudí ako Inetta Harrisová, ktorá mala na sebe ešte stále kostým. Ak nebezpečenstvo hrozilo jednému z domácich, obyvatelia Rock Harboru sa vždy dokázali zomknúť.

Bree a Naomi vystúpili z auta, pripli psov na vôdzky a na pleciah si prehodili záchranárske ruksaky plne vybavené lekárničkou, igelitom, energetickými tyčinkami, baterkami, svetlicami, repelentom proti hmyzu, vlhčenými obrúskami, kompasom, švajčiarskym nožíkom, vysielaczkou, topografickou mapou územia, poľnou fľašou, slnečnými okuliarmi a ďalšími vecami, ktoré by človek počas pátracej akcie mohol potrebovať. Bree najskôr oslovila mladú ženu v hnedej uniforme strážne Národného parku.

„Sme zo záchranárskeho tímu Kitchigami K-9,“ povedala, hoci to bolo vytlačené aj na kriklavo oranžových vestách, ktoré mali spolu so psami na sebe. „Ja som Bree Nichollsová. Kto to tu má na starosti?“

Mladá žena ukázala na skupinku ľudí, ktorých takmer úplne zakrývali vysoké platany. „Hlavný ranger je tamto.“ Bree sa pozrela

smerom, ktorým ukázala a v dave zhromaždených spoznala Donovanove vlasy, čierne ako uhoľ.

S Naomi zamierili ku skupinke. Keď ju Donovan zbadal, oddeľ sa od ostatných. Jeho peknú tvár krivila bolesť. Čiernymi vlasmi a tmavomodrými očami Bree vždy tak trochu pripomínal Pierca Brosnana, hoci dnes bol príliš nešťastný a bledý na to, aby si dokázal zachovať rovnako chladnú hlavu ako James Bond.

„Prosím ťa, Bree, nájdí moje deti!“ Roztrasenými rukami jej podal dve bundičky. „Nemajú na sebe ani vetrovky a dnes v noci má takmer mrznúť.“ Donovanove utrápené oči, oveľa jasnejšie než slová, vyjadrovali strach, že o svoje deti príde. „Timmy si už mal pichnúť inzulín.“

Hlas sa mu zachvel a Bree mu na povzbudenie položila ruku na plece. Poznala úzkosť, ktorú prežíval. „Nájdeme ich, Donovan. Psy sú dobre vycvičené a Samson má dobrý nos, špeciálne na deti.“

Strhol sa, akoby ho kopol prúd. V tvári sa mu zračila iskierka nádeje. „Pôjdem s vami.“

Bree si veľmi dobre pamätala na tú obrovskú túžbu pomôcť. Čakanie bolo snád' zo všetkého najťažšie. Keď sa lietadlo jej manželka zrútilo a pochovalo s ním aj ich syna a všetky sny o budúcnosti, cítila zdrvivú potrebu niečo urobiť. V jej prípade však nebolo čo urobiť – len sa pokúsiť pohnúť vpred. Ak bude mať Donovan trochu šťastia, nič podobné nezakúsi.

Vzala mu bundy z ruky a pokrútila hlavou. „Musíš ostať blízko základného tábora, Donovan. Keď tvoje deti nájdeme, budú vyplašené. Budeš musieť byť v stave dostať sa k nim čo najrýchlejšie. Snaž sa zachovať pokoj. Do západu slnka nám stále ostáva ešte niekoľko hodín. Nájdeme ich.“

Donovan prikývol, no pohľadom blúdil z Bree na Naomi a v očiach mal jedinú prosbu. „Nechcem tu len tak stáť so založenými rukami.“

„Tak sa modli,“ poradila mu Naomi.

Silno prižmúril oči. „Modlím sa, odkedy som zistil, že sa stratili,“ zašepkal.

Modlitba bola Naominou odpoveďou na všetko. No v prípade Breeiných zúfalých prosieb toho veľa nezmohla. Načo je komu taký Boh?

„Podme,“ zavelila Bree.

Ako sa blížili k stromoradiu, spomedzi borovíc vykročila štíhla ženská postava a vydala sa smerom k nim. Bree dvihla ruku na pozdrav. Dalo sa čakať, že jej švagriná nebude ďaleko od miesta, kde sa niečo deje. Bažila po pozornosti médií, rovnako ako majitelia baní bažia po lacnej pracovnej sile.

Hilary Kalevaová odtlačila konáre, ktoré jej stáli v ceste na čistinku, ako keby ich pokladala za osobnú urážku. Módna polícia by si na starostke Rock Harboru tentoraz určite zgustla. Vlasy, blondáve ako mal aj jej brat Rob, mala vyčesané do pôvodne elegantného „banána“, no niekoľko prameňov sa jej zachytilo o konáre a teraz jej voľne viseli na krku. Kostým vo farbe námorníckej modrej hyzdili šmuhy blata a v látke mala zapichnutých niekoľko borovicových ihlíc.

„To je pudlíčka,“ zamrmlala Naomi. „Ja padám. Počkáam ťa pri rangeroch.“

„Ty zbabelec,“ precedila Bree pomedzi zuby. Tak rada by sa bola zasmiala. Rob zvykol Hilary prezývať „sestrička pudlíčka“, čo samotná Hilary vôbec nepovažovala za vtipné, no Bree a Naomi sa to zdalo maximálne výstižné. Hilary vedela byť v jednej chvíli milá a láskavá a potom z ničoho nič, bez akejkoľvek príčiny, štekať a hrýzť. A rozprávala toľko, až z toho Bree boleli uši. Keď chcela, dokázala byť roztomilá ako pudlík. Z jej tváre však bolo zrejmé, že dnešný deň to tak nebude.

Samson zaštekal Hilary na pozdrav a rozbehol sa jej v ústrety, až napol vôdzku. Starostka pred funiacim psom cúvla a s výrazom odporu sa dala na ústup. Samson akoby vycítil jej nepriateľskosť,

bežal k nej. Potom sa vrátil k Bree a obtrel si ňufák o jej kolená. Bree ho od švagrinej odtiahla ešte ďalej. Nemalo význam ju provokovať.

Keď bol pes v bezpečnej vzdialenosti, Hilarina zamračená tvár sa trochu rozjasnila. „Čo tu robíš? Myslela som si, že dnes prehľadávaš severovýchodný sektor.“

Bree zmizol úsmev z pier. Hilary sa ju neúnavne pokúšala dirigovať a vždy vedela, ako z nej vysať všetko sebavedomie. „Keď mi zavolali, bola som práve doma. Murivo na veži sa rozpadá a dnesok sa zdal byť na škárovanie ako stvorený. Práve som sa chystala namiešať maltu, keď mi zatelefonoval Mason.“ Bree sa odmlčala a sama seba karhala za to, že tu pred Hilary bláboce ako dieťa prichytené pri blicovaní. Možno nastal čas, aby si obe uvedomili, že Robovo lietadlo sa nikdy nemusí nájsť. Ani v severovýchodnom sektore, ani nikde inde. Les zhltol jeho Beechcraft Bonanza rovnako, ako Horné jazero dokáže zhltnúť potápajúcu sa loď.

Hilary si zablyso v očiach. „Máš na práci dôležitejšie veci než špárovať tehly na majáku. Nech ti to urobí niekto, kto sa v tom vyzná.“

„Účet som si už dosť vyžmýkala, Hilary. Nemôžem veľmi vyskakovať.“

Hilary si povzdychla a na tvári sa jej zjavil akoby silený úsmev. „Ja to zaplatím. Sľúbila si, že ich nájdeš, Bree. Už prešiel takmer rok. Deň po Vďakyvzdaní by mal Rob narodeniny. Rátam s tým, že dovtedy ho budeme môcť slušne pochovať.“

Bree túžila pred jej výčitkami ujsť. Hrob na cintoríne v Rock Harbore zívaj prázdnotou, rovnako ako jej srdce. A keby aj našla telá, ktorými by ho naplnila, na veci by to nič nezmenilo. No možno by sa aspoň prinútila tam zájsť a smútiť. Navyše ju už unavovalo Hilarino neustále vyrývanie, že ich nedokáže nájsť.

„So Samsonom robíme, čo je v našich silách, Hilary. Môžu však byť kdekoľvek. Tu v Kitchigami, ale aj južnejšie v Ottawských lesoch.“

„Dochádza mi trpezlivosť.“

Pri Hilary sa Bree naučila držať svoju výbušnosť na uzde, no niekedy to bolo veľmi ťažké. „Chcem ich nájsť rovnako ako ty, Hilary. Nie som však superžena.“ Bree až myklo sánkou. Hilary nechápala, akú ťažkú úlohu si Bree vytýčila. Ešteže Donovanove deti mali šancu. „Pozri,“ povedala, „teraz musím ísť hľadať O'Reillyho deti.“

Otočila sa a hnala sa do lesa, po chodníčku pokrytom borovicovým ihličím, za Naomi a skupinkou rangerov stojacich pod stromami. Rozhorúčené líca jej chladil studený nárazový vietor. Vari ich nikdy nenájde? *Nikdy, nikdy*, ozývalo sa jej spod nôh.

Inštrukcie rozdával tmavovlasý svalnatý muž, meter osemdesiat. Gestikuloval veľkými rukami, ktoré pôsobili opálene a mocne. Keď sa Bree priblížila, zmlkol a zahladel sa na ňu. Usmiala sa, kývla mu na pozdrav a s vystretou rukou podišla bližšie.

„Vyzeráte ako človek, ktorého hľadám,“ povedala. Zdal sa jej trochu povedomý a rozmyšľala, či ho už niekedy stretla v meste. Hnedá uniforma stráže parku mu ladila s vlasmi a modré oči mal rovnako bystré a múdre ako austrálsky ovčiak. Odhadovala, že môže mať niečo po tridsiatke. „Volám sa Bree Nichollsová, toto je môj pes Samson a toto je Naomi Heinonenová a Charley.“

Pri pohľade na psy prížmuril modré oči. „Kto privolať pátracie psy?“

„Šerif,“ odvetil jeden z mužov.

Muž zovrel pery a prikývol, očividne mu to nebolo po vôli. „Som ranger Kade Matthews. Osobne som vás zatiaľ nechcel volať, ale keď už ste tu, skúsime vás využiť.“

Kade Matthews. Bree počula, ako sa o ňom zhovárajú v kaviarni. Vraj odmietol povýšenie, ktoré mu ponúkali v Kalifornii, len aby po smrti matky mohol ostať so svojou šestnástročnou sestrou a stať sa jej poručníkom. Bolo záslužné, že splnil matkino želanie, aby jeho sestra mohla dokončiť školu v Rock Harbore,

no Bree to úbohé dievča ľutovala. Kto by ho už len chcel za poručníka? S takýmito chlapmi sa už veľakrát stretla – chcú dohľadať na poriadok a riadiť všetko podľa svojich predstáv. Aj keby to stálo niečí život.

„Máte už nejakú stopu?“ Bree sa zadívala do temnoty hustého lesa a prestúpila z nohy na nohu. Organizovanie podľa nej vždy trvalo pridlho. Kým ľudia postávajú a dohadujú sa, kde a ako začať, Samsom už dávno mohol vyraziť za pachom. Vedela, že je dôležité mať systém, no všetko má svoje hranice.

Ranger Matthews pokrútil hlavou. „Nemáme nič. A táhame za kratší koniec. Chlapec má ťažkú cukrovku. Prehľadávanú oblasť som rozdelil na niekoľko sektorov. Tamto je tabuľa.“ Ukázal na karavan prerobený na provizórny hlavný stan. „Váš tím si môže vziať na starosť sektor číslo dva.“

„Psy pracujú efektívnejšie, keď môžu oňuchať nejaký predmet patriaci obeti a potom ísť za pachom. Donovan nám už dal –“

Ranger znovu pokrútil hlavou a skočil jej do reči: „To nie je efektívne. Musím vedieť, kde sa nachádzate.“

Bree pokrčila plecami a bezradne pozrela na Naomi. Prečo už nedokáže povedať svoj názor? Keď sa v škole po prvý raz stretla s Robom, prezývali ju „bezočivá Bree“. Mala odvahu urobiť čokoľvek, čo si zmyslela. Teraz váhala už aj pri otázke, čo bude piť. Chcela rangerovi oponovať, no ústa jej vypovedali službu.

„Ostáva nám len niekoľko hodín denného svetla,“ povedal Kade Matthews. „Šerif je v karavane a dáva inštrukcie pátračom. Pripojte sa k nim, prosím.“

Vďaka Bohu, že tam bol Mason. Bree nechala toho arogantného rangera tak a zamierila do karavanu za švagrom. Naomi uháňala za ňou. Stihla sa však ešte zastaviť za Donovanom, aby mu niečo povedala, a Bree sa až divila, ako sa jej od neho nechce odísť.

Karavan bol odstavený na kraji parkoviska. Stál nakrivo a výrazne sa nakláňal na pravý bok. Na striebornom vonkajšom oblode

bolo vidieť škrabance a preliačiny po mnohých stretoch s kríkmi a trnitými krovinami. Ako sa Bree blížila, dvere sa otvorili a von vyšiel Mason.

„Ach, dobre, že ste prišli,“ povedal. Mason bol šerifom kitchigamského okrsku. Bol to pevne stavaný, dobrosrdečný a láskavý muž. Skôr zlatý retriever než pitbul, akého by si niektorí ľudia na poste kitchigamského šerifa predstavovali.

„Kto je tamten Attila, vodca Húnov?“ opýtala sa Bree.

Mason zvrátil čelo. „Kto?“

„Ten rangerský šéfko. Kade Matthews.“

„Je to dobrý chlap. Máš s ním nejaký problém?“

„Nástojí na prečesávaní v rojnici. To potrvá celú večnosť,“ povedala. Konečne sa k nej pripojila aj Naomi a Bree sa zdalo, že sa trochu červená.

Mason potriasol hlavou. „S Kadeom to vybavím. Vy dve vezmite inzulín pre chlapca a nájdite tie deti.“ Podal Bree injekčnú striekačku.

Bree ju vzala a zastrčila si ju do ruksaku. Inzulín jej silno pripomenul, že ich pátranie je viac než urgentné. Zajtra už bude neskoro. Tie deti musia nájsť ešte dnes večer. Klakla si k Samsonovi a Charleymu a k ňufákovi im priložila bundičky od Donovana. Obe síce boli kontaminované inými pachmi, ale Samson už za podobných nepriaznivých okolností pracoval a Bree mu dôverovala. Aby psom trochu pomohla, dala im oňuchať vnútornú stranu búnd, lebo práve tam s väčšou pravdepodobnosťou ostal silnejší pach, nenarušený cudzou manipuláciou.

Samson zakňučal a napol vôdzku. Bree ho odopla a spustila ruku. „Hľadaj!“ prikázala mu.

Samson vyrazil k stromom. Charley ešte raz zaboril hlavu do bundy, potom zdvihol ňufák a tiež zakňučal. Naomi ho pustila a pes bežal za Samsonom. Obaja kľučkovali sem a tam a vetrili. Neboli to krvilačné beštie, ale ovoniavači vzduchu. Pracovali v tvare

písmena Z, vetrili, až kým nezachytili náznak jedného z hľadacích pachov. Samson vystrel chvost, otočil sa a nasmeroval si to k potoku.

„Má ho!“ zvolala Bree a rozbehla sa za svojím psom. Naomi utekala za Charleym. Bree začula, ako na ne ranger volá, keď si uvedomil, že neposlúchli jeho inštrukcie, ale hluk vravy a áut postupne utíchol, ako keby sa prešmykli do úplne iného sveta. Pohltil ich les. Šum vetra v stromoch, tlmený bzukot hmyzu, šuchot drobnej zveri, voňavý šepot mokrého blata a rozkladajúceho sa lístia – to všetko Bree privítalo tak, akoby odtiaľ ani neodišla. Hoci však všetko pôsobilo známo, vedela, že takéto privítanie je len maska. Severné lesy si pred ňou svoje tajomstvá stále strážili.

Asi po dvoch hodinách začalo byť Bree teplo. Celé telo ju svrbelo. Už-už sa chcela posadiť na spadnutý kmeň stromu, keď ju vyrušil hukot roja včiel vo vnútri, takže nakoniec ho obišla. Aby si odpočinula a chytla dych, sadla si radšej na pník. Hoci včely boli v tomto ročnom období lenivé, nechcela nič riskovať. Naomi si kliesnila cestu cez porast a snažila sa dosiahnuť Bree i psy.

Pred niekoľkými minútami stratil Samson stopu, behal krížom krážom po čistinke, vetril a hľadal stratený pach. Bree si z opasku odopla poľnú fľašu a dala si za glg vody. Hoci bola teplá, aspoň jej z jazyka zmyla trpkú chuť repelentu. Zhodila ruksak a vytiahla vrecúško s pistáciami. Lúskala škrupinky a púšťala ich na zem. Prežula slané jadierka a dala si ďalší dúšok vody.

Naomi sa jej celá zadychčaná vynorila za chrptom. „Máte niečo?“ Z čela si odhrnula kučeru, ktorá sa jej uvoľnila z vrkoča. Mäkkými hnedými vlasmi a súcitnými očami pripomínala kokeršpaniela – a bola rovnako neodbytná. Jej duch nikdy neochabol a vždy sa jej podarilo preniesť svoj optimizmus aj na Bree.

Bree pokrútila hlavou a natrčila jej vrecúško s pistáciami. „Dáš si?“

Naomi ohrnula nosom. „Nechápem, ako to môžeš jesť. Ponúkni mi vlašské alebo pekanové orechy, ale nie tieto smiešne zelené čudá. Zješ ich toľko, že keby si sa stratila, vôbec by sme nepotrebovali psy – stačilo by nám kráčať podľa škrupiniek.“

Bree sa zacerila a pistácie vrátila do ruksaku. Zakrútila vrchnák na fľaške a priplla si ju na opasok. „Mali by sme sa pohnúť ďalej.“

„Charley stratil stopu,“ povedala Naomi. Pes bezcieľne vetril okolo trsu divorastúcich kvetov, zatiaľ čo Samson si ponoril hlavu do potoka tečúceho po ich pravici.

„Možno majú ostatní pátrači väčšie šťastie,“ Bree lusкла prstami a Samson pribehol k nej. Otriasol sa a kvapkami vody jej offkval rifle. Klakla si, vzala do dlaní jeho strapatú hlavu a pozrela sa mu do tmavých očí. „Viem, že sa snažíš, kamoško,“ zašepkala mu. „Ale čo keby si sa posnažil ešte trošku viac?“ Samsonov kučeravý chvost zasvišťal vzduchom a pes jej oblízal bradu, akoby chcel povedať, že urobí, čo bude v jeho silách. V pátraní nemal konkurenciu.

Bree sa v psoch vyznala. Ešte ani poriadne nechodila a už mala prvého psa. Kým s Robom bývali v Oregone, zoznámila sa so záchranármi z K-9 a hneď vedela, že to je práca pre ňu. Aj Margie, jej prvý pes, bola profesionálka, no pred tromi rokmi dostala mŕtvicu – asi polroka po tom, čo k nim prišiel Samson.

Ešte nevidela psa s takým srdcom. Farba srsti a veľkosť prezrádzali, že medzi predkami mal nemeckých ovčiakov, no kučeravým chvostom to bol jasný čaučau. Odkedy ho napoly uhynutého našla v škatuli pri rieke, keď mal sotva štyri týždne, prihovárал sa jej očami jasnejšie, než by to dokázali slová. Vytvorilo sa medzi nimi špeciálne puto a on miloval pátranie rovnako ako Bree. Pod Federálnou záchranou agentúrou spolu absolvovali pátracie i záchrané akcie po celej krajine.

Samson zakňučal a zavetril, akoby bol rozhodnutý ju nesklamať.

„Ak tie deti nedokáže nájsť Samson, môžeme to rovno zabaliť,“ zamrmlala Naomi. „Nájde aj blchu v kožuchu.“

Bree sa zachechtala. „Vyzerá to skôr tak, že tie blchy si nachádzajú jeho.“ Vedela však, že Naomi má pravdu. Samson bol mimoriadny pes. A chcela, aby to dnes aj dokázal.

Samson vpredu začal brechať a už fičal ako blesk. Bree zaplavila vlna adrenalínu. „Znovu zachytil pach.“ Zabudla na všetku únavu a vybrala sa za psami.

2

Šero na malú lesnú čistinku vrhalo dlhé tiene, no Rachel Marksová bez akýchkoľvek ťažkostí rozoznala prístrešok, pri ktorom bolo naukladané naštiepané drevo. Na tejto lúčke by našla všetko aj poslepieacky. Šuchtala sa k štôsu, kráčala cez hustý koberec listov a ihličia a nohami vírila prenikavú vôňu borovice. Sam kríval popri nej, takže spomalila a prispôsobila sa jeho tempu.

Rachel znepokojene zažmúrila. Vyziabnuté ruky mu trčali z rukávov modrej bundy a nohavice mu nesiahali ani po vrchný lem ponožiek. Už sa do nich takmer ani nenavliekol. Vďaka Bohu, že sa už cítil dosť silný na to, aby ho mohla vziať do mesta. Inak by mu musela zadovážiť nové šaty. Pobleďnutá biela tvár, vykúkajúca spod modrej vlnenej čiapky s brmbolcom, mala už lepšiu farbu než predošlý mesiac. Deň čo deň pomaly mocnel.

Ako vždy bol ticho. Príliš ticho. Samozrejme, že okrem nej a veвериčiaka Marcusa, jeho domáceho miláčika, sa nemal s kým rozprávať. Už dlho nemohla odkladať to, čo bolo nevyhnutné.

No chvíľu ešte áno. Kráčali len dvadsať minút, avšak niekoľko posledných metrov sa jeho krívanie zvýraznilo. Potreboval si odpočinúť. Naznačila mu, že sa vracajú do chatky.

Tesne pred dverami zastal a naklonil hlavu na jednu stranu „Niečo počujem.“ Jeho tlmený hlas znel v tichu noci neprirodzene hlasno.